

KREDARICA

BILTEN DRUŠTVA SLOVENCEV V NOVEM SADU

Letnik III številka 9.

WWW.KREDARICA.S5.COM

Novi Sad, marec 2003.

Na Zboru Društva Slovencev »Kredarica« v Novem Sadu

Kulturni praznik Slovenije

PREŠERNU V ČAST

Kulturni praznik Slovenije se praznuje 8. februarja. Posvečen je največjemu slovenskem pesniku dr. Francetu Prešernu (1800 - 1849), ki je na ta dan umrl.

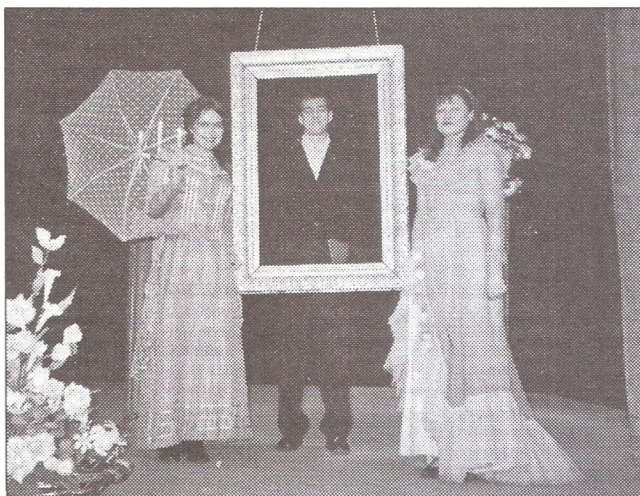
Društvo Slovencev »Kredarica« iz Novega Sada je 7. februarja 2003 leta svojim članom, v auli Radniškega doma na Bul. Mihajla Pupina 24, organiziralo prireditev, ki so jo pripravile učiteljice dopolnilnega pouka slovenskega jezika gospa **Desanka Poslon** in gospa **Angelca Arandjelović**. Izvajalci so bili člani našega Društva.

Najprej je predsednik DS »Kredarica« gospod **Franc Cevc** pozdravil prisotne in poudaril, da je to redno mesečno srečanje, posvečeno obeležitvi kulturnega praznika Slovenije - Prešernu v čast. Obvestil je prisotne o pozdravih iz DS »Sava« iz Beograda, čigar člani zaradi slabih vremenskih pogojev niso mogli pripotovati v Novi Sad.

Zatem smo si na zaslonu računalnika (lap-top) ogledali in poslušali s CD-ja zelo zanimivo priredbo življenjepisa Dr. Franceta Prešerna, ki nam je pripravil predsednik Izvršnega odbora našega Društva, gospod **Albert Kužner**. Bilo je zelo zanimivo spomniti se na rojstvo, življenje in delo najslavnejšega Slovenca, Dr. Franceta Prešerna, ki je s svojo poezijo vstopil z velikimi koraki v svetovno poezijo in v njej zasedel visoko ter svetlo mesto.

Prireditev se je začela z nastopom pevskega zbora »Kredarica«, ki je zapel himno Slovenije »Zdravljico« nastalo po Prešernovi pesmi, zatem pa je pesem recitala **Tamara Kliček**. **Mirko Pavlič** je recitiral pesem »Magistrale«, **Goran Sinčič** pesem »Kam?«. »Strune« je reciti-

rala **Mirjana Delić, Elza Ajduković** pa pesem »Zapuščena«. Sledila je dramati-zacija Prešernove pesmi »Povodni mož« z izvedbo **Zdenke Lukan, Mireta Ilića in Ivone Skokandić**. Nastop članov DS »Kredarica« in učencev dopolnilnega pouka slovenskega jezika je bil zelo efekten, ker so vsi bili oblečeni v lepe kostume iz časa, ko so nastajale Prešernove pesmi, ki so jih recitali. Tudi scena je bila prigradno dekorirana, za vse to pa se je posebno

potrudila in osmislila gospa **Desanka Poslon**.

Pevski zbor je uspešno nastopil s pesmijo »Ta paver pa grahovce seje« in »Luna sije«. Ko govorimo o našem zboru in morem a da ne omenim, da so ob vsakem nastopu bolj raspevljivi, zaslugo pa vsekakor lahko pripišemo mladi dirigentki gospodični **Suzani Gros**.

Na prireditvi so zelo uspešno nastopali na sintisajzerju **Dunja Huzjan** in kot najmlajši sodelujoči **Jovan Pipan**.

Voditelj programa je bila gospa **Mirjana Skokandić**, sekretar DS »Kredarica«.

Prireditev Prešernu v čast je končana z druženjem ob slovenskih pesmih s CD-ja.

Zlatica Radisavljević

ZDRAVLJICA

Prijatli, odrodile
so trte vince nam sladko,
ki nam oživlja žile,
srce razjasni in oko,
ki utopi
vse skrbi,
v potrebnih prsih up budi.

Komu najpred veselo
zdravljico, bratje, čmo
zapet?

Bog našo nam deželo,
Bog živi ves slovenski
svet,
brate vse,
kar nas je
sinov sloveče matere!

V sovražnike 'z oblakov
rodu naj našga trešči
grom,
prost, ko je bil očajov,
naprej naj bo Slovencev
dom;
naj zdrobe
njih roke
si spona, ki jih še teže!

Edinost, sreča, sprava
k nam naj nazaj se vrne-
jo!

Otrok, kar ima Slava,
vsi naj si v roke sežejo,
da oblast
in z njo čast,
ko pred, spet naša boste
last!

Bog živi vas, Slovenke,
prelepe, zlatne rožice!
Ni take je mladenke,
ko naše je krvi dekle;

naj sinov
zarod nov
iz vas bo strah
sovražnikov!

Mladenči, zdaj se pije
zdravljica vaša, vi naš
up!
Ljubezni domačije
noben naj vam ne usmrti
strup,
ker zdaj vas
kakor nas
jo srčno branit kliče čas!

Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
da, koder sonce hodi,
preprij iz sveta bo
pregnan,

da rojak
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo
mejak!

Nazadnje še, prijatli,
kozarce zase dvignemo,
ki smo zato se zbratli,
ki dobro v srcu mislimo!

Dokaj dni
naj živi
vsak, kar nas dobrih je
ljudi!

BOŽIČNA MAŠA ZA NOVOSADSKÉ SLOVENCE

-Sveto mašo je opravil gospod nadškof Stanislav Hočevar -

Novosadski Slovenci včlanjeni v Društvo »Kredarica« so imeli 27. decembra 2002 leta tretjo sveto mašo v slovenskem jeziku v cerkvi Imena Marijinega. To je bil zopet lep, imeniten dogodek za vse prisotne.

Ambijent v cerkvi je bil zelo prijeten. Čutili smo radost in veselje ob velikem dogodku, prazniku Kristosovega rojstva. Pred nami, na oltarju, so bile lepo okrašene smreke, jaslice ter veliko luči in toplino, ki smo jo čutili v srcih, kljub temu, da je bilo v cerkvi resnično hladno.

Sveto mašo je opravil gospod nadškof Stanislav Hočevar, ki nam je namenil nekaj lepih besed v svoji pridigi.

27. december, cerkev praznuje kot praznik Svetega Janeza Krstnika.

Poseben užitek na Sveti maši je bil nastop našega pevskega zbora. S

svojim pevsko glasbenim nastopom, je zbor še bolj popestril že tako lep dogodek. Zapeli in zaigrali so nam »Sveto noč, blaženo noč«, »Večerno« in Shubertovo »Ave Marijo«. To je bil prvi nastop našega pevskega zbora v stolnici. Vsi prisotni so bili močno navdušeni in so »Ave Marijo« zapeli še na »bis«.

Božični in novoletni prazniki so že za nami, a živi spomin na lep užitek, ki so nam ga s svojim prizadevanjem omogočili vsi omenjeni organizatorji in udeleženci. Vsi smo jim zelo hvaležni.

Zdenka Lukan

Pred začetkom svete maše, je prisotne pozdravil gospod **Franc Cevc**, predsednik Društva Slovencev »Kredarica«. Kot eden od organizatorjev je dejal, da največja zasluga za ta dogodek in užitek pripada Katoliški Nadškofiji s sedežem v Beogradu in njihovi ekselenci gospodu nadškofu **Stanislavu Hočevarju**, ter namestniku kanoniku monsignorju **Antonu Rojcu**. Velika zasluga tudi župniku Novosadske stolnice, velečasnega gospoda **Janosa Sztrikovitca**, ki nam je vedno s simpatijami omogočil branje svete maše v slovenščini.

OBISKAL NAS JE MIKLAVŽ

Na našem decemberskem srečanju 7. decembra 2002 smo tri točke posvetili Miklavževemu večeru.

Ivona Skokandić nam je povedala nekaj o Miklavžu in kako ga praznujejo na Slovenskem.

Učenke in učenci učiteljice gospe **Silve Stakić: Nikolić Isidora in Milan, Huzjan Dunja in Ivan, Kersnik Marina in Dunja ter Stanić Lena in Dina** so zapeli pesem »Miklavža čakamo...«. na kitari pa jih je spremljal **Bojan Skokandić**.

Na koncu je prišel Miklavž, gospod **Vlasov Mihajlo** in otrokom razdelil darila.

NOSTRIFIKACIJA V TUJINI PRIDOBLENIH ŠOLSKIH SPRIČEVAL

Z nostrifikacijo se spričevalu tuje šole prizna enakopravnost s spričevalom domače šole enake vrste. Za nostrifikacijo osnovnošolskih in srednješolskih spričeval ter spričeval drugih oblik poklicnega izobraževanja je pristojno Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport. Spričevala, oziroma diplome tuje višje univerzitetne šole, visoke šole, spričevalo o podiplomskem študiju in doktoratu nostrificira ustrezen visokošolski zavod /Univerza/. Predmet nostrifikacije tek merila in pristojnosti za njo določa Zakon o nostrifikaciji v tujini pridobljenih šolskih spričeval in Pravilnik o dokumentaciji v tujini pridobljenih šolskih spričeval.

Stranka, ki želi nostrificirati tuje šolsko spričevalo, mora najprej dati vlogo za nostrifikacijo, ki mora vsebovati; rojstne podatke, državljanstvo in točen naslov stranke; naziv spričevala, ki ga stranka želi nostrificirati, ime šole ali institucije, ki je spričevalo izdalo in datum izdaje spričevala; pojasnilo, zakaj stranka potrebuje nostrifikacijo.

Vlogo stranka napiše sama, ali izpolni obrazec, ki ga lahko dobi na oddelku za nostrifikacijo in priloži; izvornik spričevala, tri izvornika sodnega prevoda tega spričevala, neoverjeno fotokopijo tega spričevala in upravno takso.

Velikokrat morajo stranke priložiti tudi dodatne listine ali pojasnila, zato se priporoča, da se stranka posvetuje z zaposlenim na oddelku.

Naslov: Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport, Oddelek za nostrifikacijo; Župančičeva 6; 1000 Ljubljana; tel. štev. 99386-01/478 53 90 in 478 56 69. Informacije po tel. lahko dobite ob uradnih urah, ki so; ponedeljek, sredo, petek od 8 do 12, ob torkih in četrkih od 13 do 15 ure in ob sredo tudi od 14 do 16 ure.

Če je dokumentacija popolna, se nostrifikacija izda v roku dveh mesecev.

Spričevala izdana v republikah nekdanje SFRJ pred 25.06.1991. so veljavna in jih ni potrebno nostrificirati.

Rajko Marić, dipl. pravnik, vodja strokovne službe za zaposlovanje in mladino DS »Kredarica«

Brezplačni nasveti odvetnika

V odvetniški pisarni lahko dobite brezplačne odvetniške nasvete pri **Rajku Mariću**, dipl. pravniku, ob ponedeljkih in četrkih ob 18. uri. Naslov: Lukijana Mušickog 8; tel. 021/23 459 in 063 564 944. Pokličite ali pridite!

SEMINAR ZA KULTURNE ANIMATORJE SLOVENSКИH DRUŠTEV PO SVETU IN ZAMEJSTVU

Ministrstvo za zunanje zadeve Republike Slovenije - Urad RS za Slovence v zamejstvu in po svetu v sodelovanju z Ministrstvom za kulturo - Javni sklad RS za kulturne dejavnosti, sta organizirali strokovni seminar za kulturne animatorje. Seminar je bil organiziran v Ljubljani v času od 21. do 28. oktobra 2002. V program je bil vključen tudi ogled kulturnih ustanov v Mariboru in ekskurzija po Koroški. Bilo je dvanajst udeležencev in sicer iz prekomorskih držav: iz Argentine trije, iz Avstralije dva, Kanade dva in ZDA dva. Iz Evrope: iz Švice, BiH in Jugoslavije po eden udeleženec oziroma po ena udeleženka. Iz Jugoslavije je naše društvo »Kredarica« predstavljala Dragica Bogdanović.

Namen seminarja je bil izobraževanje kulturnih animatorjev, ki bi po vrnitvi svoje pridobljeno znanje in stike posredovali drugim članom - kulturnim dejavnikom, ki skrbijo za kulturno življenje v slovenskih društvih po svetu in v zamejstvu, prirejajo razne svečanosti in proslave, razstave, režirajo gledališke predstave in recitale, vodijo folklorne in druge plesne skupine in podobno.

Program seminarja je bil zelo pester, urnik je bil prenatrpan, zato bi rekla naporen, čeprav zelo zanimiv. Vodja seminarja je bil gospod Zvone Žigon iz Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu in vodja programa gospa Dragica Breskvar iz Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti. Program je bil zasnovan tako, da bi se udeleženci seznanili z ljubiteljsko in profesionalno kulturno dejavnostjo v Sloveniji, ki se dogaja in živi ta trenutek; da bi spoznali, kako delujejo različna društva, da bi videli najnovejše gledališke predstave slovenskih profesionalnih gledališč, nove slovenske filme; da bi obudili svoje poznavanje slovenskih slikarjev v Narodni galeriji in se hkrati seznanili z modernimi tokovi likovne umetnosti v Sloveniji.

Program je potekal tako:

Prvi dan je bila predstavitev programa seminarja, udeleženci so predstavili svoja društva, nekateri so imeli pripravljene video posnetke, časopise, fotografije in podobno. Sledil je spoznavni večer in priložnost, da se med seboj bolje spoznajo in izmenjajo izkušnje. Program je imel povdarek na razna strokovna predavanja s področja kulturnih dejavnosti, na udeležbi gledaliških prireditelj in ogledu kulturnih ustanov.

Predavanja so bila naslednja: Kako predstavimo društveno dejavnost z videom; Slovenski profesionalni film; Slovenska vokalna glasba; Zborovska tekmovanja; Ples v Sloveniji s povdarkom na sodobni ples; Literarna dejavnost; Od priprave vabil do društvenih glasil.

Zelo mi je bilo všeč, hkrati pa zelo zanimivo, predavanje o pripravi vabil za kulturne prireditve in kako se pripravljajo, urejajo in tiskajo društvena glasila.

Kot praktičen pouk je bila priprava glasila seminarja za kulturne animatorje z naslovom »Z vseh vetrov« - prva številka, saj je bil seminar prvi te vrste.

V Mariboru smo imeli ogled gledališča, sprejem pri direktorju, zvečer pa udeležba pri gledališki predstavi »Dvoboj« v izvedbi gledališča »Glej«. V Mariboru smo tudi obiskali

mladinski pevski zbor Carmina Slovenica, kateri pobira nagrade na vseh tekmovanjih, kjer sodeluje. Tudi nam so zapeli nekaj zelo lepih

pesmi. Obisk Gledališke šole 1. gimnazije v Mariboru je bil poučen. Navdušili so nas z nekaj odlomki iz svojih predstav.

V Ljubljani smo si ogledali predstavo »Sen kresne noči«, v priredbi in režiji Vita Tauferja v Slovenskem mladinskem gledališču. Ta uprizoritev je po mnenju vseh zares odlična. Še bolj pa nam je bila všeč igra A.T. Linharta »Županova Micka« tudi v režiji Vita Tauferja in v izvedbi Prešernovega gledališča iz Kranja, ki je gostoval s svojo predstavo v Mestnem gledališču v Ljubljani. Imeli smo priložnost in si ogledali nov slovenski film »Zvenenje v glavi«.

Obiski kulturnih ustanov so bili zelo zanimivi, najprej smo si ogledali Gledališki muzej Slovenije v Ljubljani, potem Narodno galerijo in muzejski sejem, ki se je odvijal te dni v Narodni galeriji. Nato smo obiskali Moderno galerijo. V obeh obiskanih galerijah nam je podrobno opisano in predstavljeno delo slovenskih likovnih umetnikov skozi stoletja. Cankarjev dom, Dramo in Opero smo si ogledali le od zunaj, kajti v tistem trenutku so bile te ustanove zaprte.

Seminar smo zaključili s pogovorom z organizatorjem in tiskovno konferenco.

Poslovilno kosilo je minilo v prijateljskem vzdušju, slovenske pesmi smo zapeli pa tudi solze so potekle pri slovesu.

Dragica Bogdanović

V Mariboru od 13. do 28. februarja

SEMINAR ZA UČITELJE DOPOLNILNEGA POUKA SLOVENSKEGA JEZIKA

Učiteljice dopolnilnega pouka slovenskega jezika v Novem Sadu, **Angela Arandjelović, Silva Stakić in Desa Poslon**, so se letos udeležile 40-urnega seminarja za učiteljice dopolnilnega pouka slovenskega jezika in učitelje maternjega jezika za otroke priseljence v Sloveniji, ki je potekal od 23.02. do 28.02. v Dijaškem domu v Tezmem pri Mariboru. Seminar je organiziral zavod za šolstvo v sodelovanju z Ministrstvom za šolstvo, znanost in šport Republike Slovenije in Filozofsko fakulteto v Ljubljani.

Na seminarju so se srečali učitelji slovenščine v tujini, ki se na seminarjih že več let srečujejo in so z lektorji slovenskega jezika s Filozofske fakultete v Ljubljani

obravnavali učne teme in vsebine, ki jih obdelujejo pri dopolnilnem pouku. To je vsem udeležencem veliko pomenilo in nam bo v veliko pomoč pri pouku. Razen predavanj so udeleženci seminarja pripravili tudi časopis seminarja, ki je enkrat in bo shranjen v Šolskem muzeju Slovenije.

Seminar se je končal s simpatično in veselo prireditvijo, katere so se udeležili vsi prisotni.

Me, učiteljice slovenskega jezika iz Novega Sada, smo seminar zapustile polne novih izkušenj in idej z željo, da vse to bogatstvo vtakmo v naš pouk. Hkrati pa smo bile tudi žalostne, ker je našo Slovenijo tako težko zapustiti...saj že sami veste!

Desa Poslon

Obvestilo

Pokrajinski sekretariat za obveščanje - Register javnih glasil nam je dostavil Odločbo št. 105-651-00104/2002-01 od 19. novembra 2002 leta o vpisu Biltena »Kredarica« v Register sredstev javnega obveščanja, pod zaporedno številko 58. Izdavitelj Biltena je Društvo Slovencev »Kredarica« iz Novega Sada, Futoška 12, izhaja tromesečno, urednik pa je Zlatica Radisavljevič.

PROF. DR. MILAN BREBERINA - KIRURG, ZNANSTVENIK, STRASTEN PLANINEC

Fruška gora, Inštitut v Sremski Kamenici, sončno, hladno jutro, 2. marec 2003 - nedelja je. Na IV. nadstropju v delu kirurgije za onkologijo iščem sobo dežurnega zdravnika. No, tu je tudi kabinet. Dr. Milan Breberina, načelnik Kirurškega oddelka, upravnik Klinike za operativno onkologijo Onkološkega inštituta v Sremski Kamenici, je predsednik Planinsko-smučarske zveze, član ekipe planincev Novega Sada, ki je šla v osvajanje najvišjega vrha Južne Amerike - Aconcague, aktivni član in referent za šport v Izvršnem odboru Društva Slovencev »Kredarica« v Novem Sadu. Namen mi je, da Vam ga predstavim.

Bi mi prosim povedali nekaj o sebi?

Rojen sem 3. novembra 1949. leta v Novem Sadu. Oče Stevan (1911-1989) je bil dipl. pravnik in upokojil se je kot namestnik sekretarja za finance APV. Mati Olga, rojena v Škofji Loki 1921. leta kot Leopoldina Bizjak (umrla marca 2002. leta v Novem Sadu). Nekaj let po njenem rojstvu se je cela družina preselila v Maribor, kjer je mati šla v šolo, končala gimnazijo in se zaposlila. Takoj po prihodu Nemcev v Maribor, na začetku II. svetovne vojne je bila cela družina, mamini starši, sestra, dva brata, kot mnogi drugi zavedni Slovenci, aretirana in pregnana s prvim transportom v Srbijo. To je bilo 7. junija 1941. leta.

Prišli so v Jagodino, kjer sta se mati in njena sestra zaposlili in vzdrževali celo družino, ker sta oba mlajša brata še hodila v šolo.

V Jagodini je mati tudi spoznala mojega očeta, ki je moral kot Srb s svojim očetom in sestro pobegniti iz Hrvaške. Poročila sta se v Jagodini 1944. leta.

Po vojni je prvo službeno mesto dobil v Indiji, kjer se je rodila moja sestra Mirjana, a od 1948. leta družina živi v Novem Sadu. Oče je dobil službo v Izvršnem svetu Vojvodine.

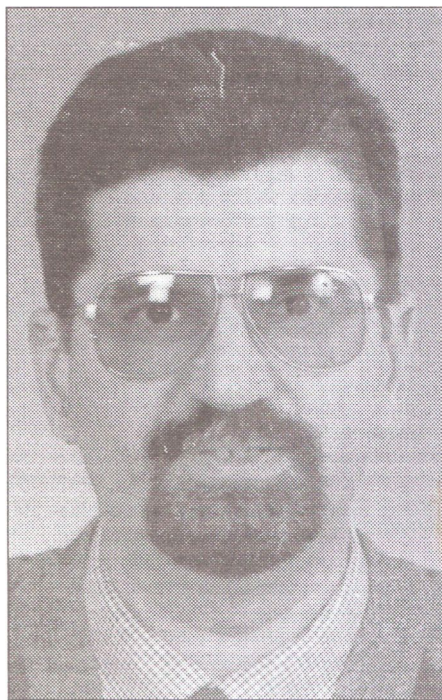
Vse šole sem končal v Novem Sadu: osnovno šolo, gimnazijo in Medicinsko fakulteto. Delam že 25 let v Onkološkem inštitutu v Sremski Kamenici. Špecializiral sem 1984. leta kirurgijo, od 1990 sem načelnik Kirurškega oddelka, od 2002 pa upravnik Klinike za operativno onkologijo. Od 1986. leta sem angažiran pri pouku Medicinske fakultete v Novem Sadu kot asistent, od 1995. leta kot docent, a od leta 2000 pa kot izredni profesor kirurgije. Leta 1994 sem odbranil doktorsko disertacijo. Izpopolnjeval sem se v Londonu (Anglija) in Uppsali (Švedska). Objavil sem preko 80 del na kongresih in strokovnih revijah v državi in v inozemstvu. Knjiga »STOME« je objavljena lansko leto v Novem Sadu, ki je skupni projekt s kolegi iz Slovenije in Češke.

Katere bolezni so najbolj prisotne? Kakšne težave ste imeli pri Vašem delu?

To je klinika za zdravljenje malignih bolezni. Podatki so znani: rak pljuče v naraščanju (posebno pri moških), rak dojke (pri ženah), zdravimo tudi rak rodil obeh spolov, debelega črevesa; a rak želodca in ščitne žleze se zmanjšuje.

Naš Inštitut se posebej ukvarja z rakom dojke in debelega črevesa. Debelo črevo je moje najozje področje. Nekatero nove metode v zdravljenju sem jaz prvi uvedel pri nas.

Največji problem v vsem je čas in odločevanje. No, to me ni nikoli pokolebalo, in ponovno, da sem maturant, bi šel na kirurgijo. Vsi kirurgi imajo radi svoje delo, ampak kapaciteta nam je omejena.

Zaradi narave dela in obremenitve je največ trpela moja družina.

Vdovec sem, moja soproga Olga (1949-1999) je umrla od pljučnega raka. Imam tri otroke: Nemanja 1976, dvojčka Ana in Marko, rojena 1978, člani so DS »Kredarica«, vsi so študentje.

Nam lahko poveste kakšno zanimivost?

Moje učenje jezika. Oče je insistiral, da se sestra in jaz morava naučiti slovenski jezik, čeprav živimo v Srbiji. Tako sva do 15. leta v hiši z materjo govorila slovensko, z očetom pa srbsko. Vsake počitnice smo šli k dedku v Maribor, tako smo dobro naučili jezik.

Mamina družina se je vrnila v Slovenijo po koncu II. svetovne vojne in danes bližnji sorodniki po stricu, s katerimi imamo pristne odnose, živijo v Mariboru in teta v Ljubljani.

Sodelavec ste pri pisanju Enciklopedije Novega Sada. Vaše ostale aktivnosti?

Za Enciklopedijo Novega Sada pišem poglavja iz medicine in planinstva. Predsednik sem Planinsko-smučarske zveze Vojvodine od 2002. leta.

S planinstvom se ukvarjam od malih nog, pod vplivom staršev, ker je oče bil aktivni planinec pred II. svetovno vojno v Zagrebu, morda pa je to tudi mati prenesla v genih.

Poslednjih dvajset let se zelo aktivno ukvarjam s planinstvom. Prehodil sem skoraj vse planine v republikah bivše Jugoslavije, planinaril sem še v Bolgariji, Rumuniji, Madžarski in Slovaški, a Fruško goro poznam kot svoj žep: po dolgem in poprek, in podnevi in ponoči, neštetokrat sem jo obhodil.

Najlepše kar sem dal planinstvu; na mojo vzpodbudo drugi vrh po višini v Fruški gori - do tedaj brez imena - 1990. leta poimenovan je Pavlasov čot po dr. Ignjatu Pavlasu, ustanovitelju prvega planinskega društva v Novem Sadu 1924. leta. Naslednje leto smo postavili kamnit piramido s spominsko ploščo.

Društvo Slovencev »Kredarica« in Vi. Kaj bi sporočili članom Društva?

Član DS »Kredarica« 1999. leta je najprej postala mama, nato jaz. Za Društvo je slišala od svojih prijateljic. Bila je navdušeni član »Kredarice«, večje angažiranje pa je bilo nemogoče zaradi njenega zdravja.

Od 1999 - 2001. leta sem bil predsednik Izvršnega odbora »Kredarica«. Povsod, kamor sem potoval je bilo lepo, a še posebej v Sloveniji in v Srbiji. Nikjer nisem imel nikakršnih problemov, niti v službi, niti v gorah zaradi nacionalne pripadnosti.

Za negovanje in čuvanje pripadnosti svoji naciji, je potrebno veliko truda in dela, a kot Slovenci je potrebno, da prednjačimo.

Pomen DS »Kredarica« je zelo velik. Jezik in kulturo je treba negovati, ampak to lahko v prvi in drugi generaciji in to ni edina pot, da se zadrži identiteta, v drugih sredinah, npr. v Ameriki, pazijo na druge načine.

Društvo je veliko napravilo, da popravi odnose izmed dveh narodov, koliko je sploh to bilo možno za eno takšno Društvo. Društvo je odprto. To se vidi tudi iz našega Štatuta. Društvo služi zblíževanju z drugimi narodi na tem prostoru.

V aprilu tega leta organiziramo II. tekmovanje v planinskem teku katerega bo organizator Planinska zveza Vojvodine. Tekmovanje bo na Popovici v Fruški gori, kjer pričakujemo ponovno udeležbo slovenske reprezentance. Ti isti mladinci - so bili lani tretji na svetu, sedaj so drugi. Njihovo bivanje v Novem Sadu je sponzoriralo DS »Kredarica«, a potne stroške sami.

Bili ste član ekipe planincev Novega Sada, ki je šla na osvajanje najvišjega vrha Južne Amerike - Aconcague. Bi mi prosim povedali nekaj o tem?

Poslednji veliki planinski pohod je bil v času januarja-februarja. Na vrh Aconcagua (6.962 m), na katerega se nisem vzpel, ampak na višino 6.400 m, kar je za mene to več kot sem pričakoval. Zelo je naporno, a zelo lepo, zadovoljstva so večja od tegob.

Planinstvo je za mene vedno predstavljalo radost, zadovoljstvo in sprostitiv, tako, da nisem nikoli imel potrebo po iskanju kompenzacije za neprijetnosti, frustriranost na drugih poljih mojega življenja, ker me je to res izpolnjevalo. Če za vikend ne bi odšel na Fruško goro, bi bil zelo nesrečen.

Prof. dr. Milan Breberina, izjemno angažirana osebnost, bi imel očitno še marsikaj za povedati. No, jaz se mu zahvaljujem tudi na tem. Zapuščam ga z željo, da čimdlje ostane zaljubljenec kirurgije in planin. Vrhov je šel!

Pogovor vodila:
Marija Lovrić

ACONCAGUA 2003.

Toliko zvezd na nebu nisem nikoli videl in ne vem če jih bom še kdaj

Od 12. januarja do 13. februarja 2003. v Andih v Južni Ameriki je bila majhna, petčlanska novosadska planinska odprava. Cilj odprave je bil vzpon na Akonkagvo (6962 m) najvišjo goro Južne in Severne Amerike. Člani odprave so bili: **Lija Stanković**, vodja

raztrgali. Mogoče je za naše bralce zanimivo to, da v teh višinah ni vodnih tokov, da obstaja samo stalni sneg in led, ter da se za pridobivanje vode topi sneg na plinskih kuhlalnikih. To je precej dolgočasen in dolg postopek, ker se mora spiti 4-6 litrov vode na dan. Za takšno količino vode se mora stopiti nekolikokrat večja količina snega.

Po izboljšanju vremena smo začeli vzpon, prvi dan spet na I tabor Plaza Canada, drugi dan na II tabor - Nido de Condores (5300 m) in tretji dan na III tabor - Berlin (5800 m). Dnevi so bili izredno lepi, sončni a razgledi so se z večjo nadmorsko višino povečevali in postajali nadnaravno, mistično lepi. Nebo ima tako močno plavo barvo, skoraj bi rekel temno plavo barvo, podobno Jadranskem morju. Noči so, z druge strani bile zelo mrzle (okoli -25°C) ampak jasne. Toliko zvezd na nebu nisem nikoli videl in ne vem če jih bom še kdaj. Na dan 27. januarja ob 4. uri zjutraj smo odšli na končni vzpon proti vrhu. Nekje nad 6000 metrih višine sem začel čutiti vrtoglavico, ki je bivala z vsakim korakom vse močnejša. Tako sem na 6400 m, okoli 10 h, odločil, da se vrnem dokler sem čutil, da se lahko še sam vrnem, brez tuje pomoči. V III. tabor Berlin sem prišel okoli 13. ure in začel sem pripravljati juho za ostale člane odprave, ko se vrnejo. Moji tovariši so nadaljevali proti vrhu, vendar se je Ankica obrnila na 6650 m in prišla v III. tabor Berlin okoli 19 h. Dragan je prišel na vrh ob 16.30 in se v III. tabor vrnil okoli 21.30, popolnoma izčrpan. Lija in Bora sta prišla na vrh ob 20.45 in ob 21.30 so se začeli vračati. Nekje do polnoči sta uspela hoditi, potem sta zelo utrujena, poiskala zaklonišče pod eno skalo in tu pričakala jutro. Ob 6 h sta nadaljevala pot in v III. tabor prišla ob 10.30 popolnoma zdelana.

Ta dan smo počivali in še enkrat spali na 5800 m ter se spustili na Plaza de Mulas, a v Puerta del Inka smo prišli spet 31. januarja, vsi zdravi in dobre volje. Tu smo počivali še dva dni in nadaljevali 10 dnevno turistično turo po

Čileju (Santjago, Valparaiso, Vinja del Mar) in Argentini (Buenos Aires).

Lahko povem, da smo tudi v Južni Ameriki srečali Srbe in Slovence. Že v letalu za Santjago smo na enkrat slišali: »Dobar dan, Novosadjanil!». Bila je to Marinka Koželj iz Ljubljane, tudi planinka, ki je na neki igri na TV Slovenije dobila letalsko karto za Južno Ameriko in je potovala za Patagonijo. Videla je na naših oblekah, da piše »Novi Sad« in je prišla pogovarjati se. Še v času SFRJ je gorohodila vse okrog in je bila tudi v Fruški gori in je poslala pozdrave za našega prijatelja Slavuja in njegovo ženo. V vasi Upaljati v Argentini, na poti za Puerta del Inka, lastnica motela je bila Slovenka, tudi Marinka, rojena v Mendoza. Govori slovensščino, kot da je rojena v Ljubljani in je povedala, da imajo Slovenci v Mendoza svoje Društvo. Na žalost, to nisem vedel dokler sem bil v Mendoza, nazaj se pa nisem več vračal.

V Puerta del Inka je majhno pokopališče za planince poginile na Akonkagvi, tu so pokopani tudi največji argentinski andinisti (tam uporabljajo izraz »andinist« v istem pomenu kot mi besedo »alpinist«!). Našel sem tudi spomenik Jožetu Kastelicu, slovenskem duhovniku, ki je izgubil življenje na Akonkagvi še pred II. Svetovno vojno.

Na III. višinskem taboru smo srečali večjo skupino slovenskih planincev (okrog 20) iz Mengeša in Ljubljane in smo se vsi skupaj

odprave, diplomirani ekonomist, zaposlena kot inspektor v Republiški finančni policiji, Novi Sad, njen soprog **Borislav Stanković**, dip. strojni inženir, zaposlen v »Novkabelu« Novi Sad, **Ankica Malinović**, gradbeni tehnik, zaposlena v Zavodu za izgradnjo grada Novi Sad, njen brat **Dragan Malinović**, diplomirani elektroinženir, zaposlen v Kliničnem centru Novi Sad in dr. **Milan Breberina** zdravnik - kirurg v Onkološkem inštitutu v Sremski Kamenici.

Potovanje od Novega Sada preko Budimpešte in Frankfurta do Santjaga de Čile in potem dalje v Argentino do mesta Mendoze, ki je izhodišče za vzpon na Akonkagvo, je bilo zelo naporno in trajalo je skupno 40 ur, a samo v letalu od Frankfurta do Santjaga 17 ur. Po trodnevem bivanju v Mendoza, ki je približne velikosti kot Novi Sad, kjer smo dobili dovoljenje za vzpon in kupili hrano ter vzeli v najem dodatno opremo, smo odpotovali v Puerta del Inka (2720 m) - zadnje mesto civilizacije.

Od Puerta del Inca smo odšli 17. januarja in smo imeli tri dni hoje do baznega taborišča - Plaza de Mulas (4200 m). Te dni je bilo lepo in sončno, vendar je pihal močan veter in prah, ki je nosil pesek in pesek v oči ter nas močno omejeval v hoji s težkimi nahrbtniki. Seveda, del opreme so nosile mule, ki smo jih vzeli v najem. Na Plazi de Mulas smo dvignili naše šotore in nadaljevali aklimatizacijske ture, ki smo jih začeli že pri potovanju od Puerta del Inka. Drugi dan smo prenesli del opreme do prvega visinskega taborišča - Plaza Canada (4900 m) in se vrnili nazaj. Naslednja dva dneva smo imeli izredno slabo vreme, pihal je orkanski veter, močno je snežilo, temperatura je bila okoli - 20 °C in smo dva dneva in dve noči presedeli v spalnih vrečah v šotorih, ki so se na našo srečo odlično obnesli in se niso

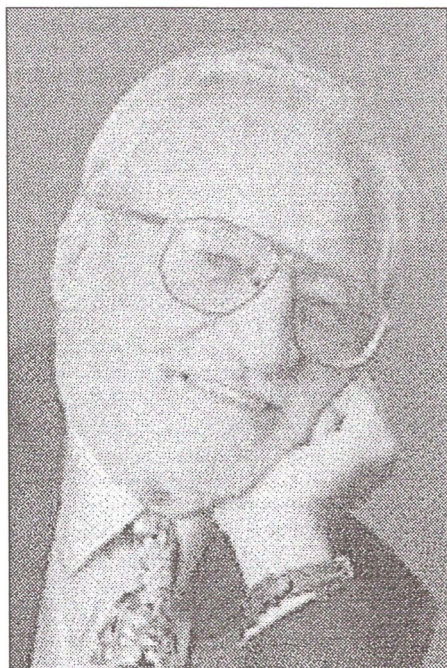
imeli lepo dva dni. Pomagali so tudi Ankici ob njeni vrnitvi, a peli so pesem »U Novom Sadu«.

Ob vračanju v bazno taborišče z vrha, smo srečali ekipo iz Prijepolja, ki je šla proti vrhu, eden njen član je bil Milutin Ilić iz Zrenjanina, in tudi z njimi smo se imeli lepo. Za srečno vrnitev v dolino so nam dali dober kos špeha, ki nam je prav prišel!

Ljudje so bili vsepovsod zelo prijazni in dobre volje, kakor v Čileu, tako tudi v Argentini, tako da smo se počutili kot doma. Vse skupaj je bilo toliko zanimivo in vznemirljivo, da bom pohod pomnil, dokler sem živ.

Dr. Milan Breberina

T O N E P A V Č E K

Pesem je kot svetloba, ki te obsije, ali milost, ki pride vate, ali pa je ni

1955-1957 je bil novinar pri Ljubljanskem dnevniku in Ljudski pravici, nato do leta 1972 novinar in urednik na RTV Ljubljana in hkrati (1963-1967) ravnatelj Mladinskega gledališča v Ljubljani. Od 1972-1990 je bil glavni urednik Cankarjeve založbe in v letih 1979-1983 predsednik društva slovenskih pisateljev.

Za svoje delo je prejel kar nekaj nagrad in priznanj: leta 1958 Levstikovo nagrado, leta 1959 Trdinovo nagrado, leta 1961 nagrado Mlado pokolenje in Levstikovo nagrado, leta 1984 Prešernovo nagrado, leta 1987 Kajuhovo nagrado in leta 1996 nagrado Večernica.

Objavljati je začel v Mladinski reviji leta 1947. S Kajetanom Kovičem, Janezom Menartom in Cirilom Zlobcem je leta 1953 izdal zbirko **Pesmi štirih**.

Pripada povojni generaciji pesnikov, ki so izšli iz socialnega realizma in ga razvijali v smeri intimizma. Svet Pavčkove lirike je

bil sprva vitalističen, v razmerju do narave včasih idiličen in harmoničen. Njegov pesniški razvoj je dosegel vrh v reflektivni poeziji o vprašanih življenja in smrti (zbirka **Dediščina in Goličava**), ki zadevajo posameznika in skupnost. Tudi zadnje pesmi iz zbirke **Temna zarja** kažejo presenetljivo živost in žlahnost njegove pesniške besede.

Tone Pavček je klasik slovenske mladinske književnosti. Napisal je številne pesniške zbirke za mlade bralce: **Maček na dopustu (1957)**, **Juri Muri v Afriki (1958)**, **Polž pred nebotičnikom (1960)**, **Sončece v žepu (1960)**, **Marko na belem konju jaše (1984-1996....)**

Vseh pesniških zbirk za mlade do sedaj izdanih je šestnajst.

Tone Pavček ni samo pesnik ampak tudi mojstrski prevajalec ruske poezije 20. stoletja (A.A. Ahmatova, A.A. Blok, M.I. Cvetajeva, S.A. Jesenin, J.A. Jevtušenko, B.I. Pasternak idr.). Pomembne so tudi njegove prepesnitve srbske in hrvaške lirike (J. Dučić, R. Petrović, M. Ristić, V. Parun itd.) ter del za otroke (G. Vitez, J. Jovanović Zmaj).

Privedila:
Angelca Arandjelović

L J U B E Z E N

To ni nobena pesem, to je ena sama ljubezen.

Marko Pavček

Meni je lep ta svet med morjem in goro!
Ta prst, ki je je komaj za pest z majhnim upom in veliko moro.

Meni je drag ta prag pred nebivanja vrati.
Sem nas, kot boštva in beden prah, je položila usoda mati

za vztrajanje in za rast,
za bel dan in črno bilje,
za muko in slast, za strast in nerazumno samonasilje.

Meni je ljub ta svet, tako krut in ravnodušen!
Nanj sem pripet in razpet kot na križ preizkušenj

za pot kdovekam, navzdol v brezno ali v brezmejno pesem,
na to čudno slovensko bol, na eno samo ljubezen.

V I N O G R A D I

Na tej strani srca in svetlobe stojijo s koreninami v prsti, s prsti - poganjki na vetru in v negotovem. Stojijo pod ravnodušnim nebom, v svojo prihodnost vdani kot pričevalci življenja in verujoči pogani.

Ne poznajo ne cika ne kana poznejših dni. So le svetlo, polno pričakovanje od aprila, ko se zelena in nenadejana naseli ljubezen s sokovi vanje, pa do jeseni, ki jih je eno samo dajanje.

Na tej strani srca stojijo, speljani s kordoni kakor človeku po rami in skozi telo in po najgloblji rani... Z njimi kakor z viticami grabim za žice opore in besedujem stare zdravice

življenju, ki je od hudega kakor od smrti zbežalo počivat na srčno stran, k trti. Tako z njima minevam kot ujme, bivam z njima v suši in moči. In vame se toči prihodnja pijanost, kot up varljiva, kot milost živa.

S R E Č A

Riniti dalje

po živem pesku.

Da se udrejo stopala,
da se prekrijejo gležnji,
da se pogreznejo noge,
da se zasujejo boki

in potem prsi in usta
in v prsih in v ustih beseda,
tvoja edina beseda.

Potem je vse živi pesek
in vse beseda.

Samo sesipanje sipkega peska,
samo to noro poskušanje
zapustiti besedo,
za hip
zapisano v pesek,
o tvojem sestopanju,
o tvojem sesipanju
v pesek.

Pesmi Toneta Pavčka iz zbirke
»GOLIČAVA«
(Založba Obzorja, 1988)

PRAZNIKI ZIMA, POMLAD

Omenili smo že, da se je s prihodom Svetih treh kraljev (6. januar) zaključil prelepi božični čas, kar pa ne drži povsem. V Sloveniji se namreč po cerkvah in mnogih domovih jaslice pospravijo šele na Svečnico (2. februar), ko se v bogoslužju ob blagoslovu sveč in procesiji s prižganimi svečami spominjamo Jezusovega darovanja v templju, zadnjega dogodka iz njegovega otroštva.

8. februarja praznujemo Slovenci svoj Kulturni dan. Na predvečer praznika poteka v Cankarjevem domu v Ljubljani osrednja proslava s podelitvijo Prešernovih nagrad najbolj zaslužnim slovenskim umetnikom. Slovenci se na sam praznik, ki je dela prost dan, radi udeležimo kakšne proslave, koncerta ali druge prireditve.

In že stopamo v **predpustni čas**, čas norenja, mask, plesa in ožvljanja bogatega izročila naših prednikov. Nekdaj je bilo šemljenja več, danes pa se je v svoji izvorni obliki ohranilo predvsem na Ptujskem polju (Koranti), Cerknem (lavfarji) in Brkinih (škoromati). K bolj splošni razširjenosti maškerad so svoj delež prispevale zlasti šolc, vrtci, razna kulturna društva in vaške skupnosti. V novejšem času pustovanje dobiva tudi turistično komercialni pomen (razni karnevali in povorke). Že iz davnine izvira prepričanje, da obisk šem prinaša srečo in jih je zato potrebno obdarovati. K pustu pa sodijo tudi pustne pojedine, ki so praviloma sestavljene iz mastnih svinjskih jedi in izdatnih peciv, kot so krofi, flancati in špehovka. Pustni čas ima tudi svojega patrona, ki nosi na slovenskem različna imena: Kuret, Pust, Fašnik. **Pusta na torek** po vseh norčijah čaka pokop oz. sežig. S pepelnico sredo, ki sledi Pustu, se namreč začne pustni čas, ki so ga naši predniki jemali zelo resno. Na pepelnico poteka po cerkvah obred pepeljenja, ki ga spremlja duhovnikove besede: »Spominjaj se, da si prah in da se v prah povrneš» »Spreobrni se in veruj evangeliju», ki nas predramijo iz otopelosti, da se zavemo duhovnih razsežnosti našega življenja. S pepelnico se začne štiridesetdnevni post, ki ga je naš pisatelj F. S. Finžgar takole opisal: »Vsi stari se še spominjate našega nekdanjega posta. Ko je polnočni zvon oznanil pepelnico, tedaj je bilo konec vsake mesne jedi do velike noči. Ves post nismo zaužili ne koščka mesa ne kanca masti in vendar je bilo toliko veselega zdravja po družinah...». Spokorni značaj postnega časa ima seveda globlji pomen: kristjane naj bi usmeril v premišljevanje skrivnosti odrešenja ter pripravo na ponovno veselje velike noči. Zato se je med našimi predniki v tem času pomnožila molitev in obisk svete maše. Zelo razširjena oblika pobožnosti je bila molitev križevega pota in žalostnega dela rožnega venca, ki pa je še danes živa v vernih občestvih.

Prav je, da omenimo tudi nekaj postnih svetnikov: **god štiridesetih mučnikov (10. marec), Gregorjevo (12. marec), sv. Jožef (19. marec) in praznik Gospodovega oznanjenja Mariji (25. marec).**

Petim postnim nedeljam sledi **cvetna nedelja**, ko se Cerkev spominja Kristusovega slovesnega vhoda v Jeruzalem

in navdušenih ljudskih množic, ki so predenj polagale zelenje. Odtod bogato okrašene butare in cvetje ter zelenje vseh vrst.

Cvetni nedelji sledi **veliki teden**, ko se ljudje družijo večinoma in se pripravljajo na velikonočne praznike. Neposredne priprave na same obrede velikega tedna se začnejo na veliko sredo, ko se po župnijskih cerkvah postavi božji grob, navadno v kateri od stranskih kapel.

Obredi in navade velikega tedna ter samega praznika Kristusovega vstajenja so tako bogati, da jih je težko strniti v nekaj stavkov, res pa je tudi, da ti v današnjem, vse bolj razkristjanjenem svetu, izgubljajo na pomenu za širše množice.

Na **veliki četrtek** se spominjamo Kristusove zadnje večerje z apostoli, njegovoga trpljenja v vrtu Getsemani na Oljski gori, izdajstva Juda Iškarijota ter bivanja v ječi. Pri samem bogoslužju se ti dogodki odražajo s slovesno mašo, pri kateri do velikonočne vigilije utihnejo zvonovi in se monštranca z najsvetejšim prenese v »ječo«, kjer se verniki pomudijo v molitvi. Duhovnik nato odgrne oltar ter odstrani cvetje ter okrasje.

Zbranost, tihota, molitev in strogi post so značilnosti **velikega petka**. To je edini dan v letu, ko po cerkvah ni svete maše. Ob tretji uri popoldan, ko je Jezus izdihnil na križu se moli križev pot. Pri bogoslužju se bere pasijon, popis Jezusovega trpljenja, kot ga je zapisal evangelist Janez. Po molitvah za vse potrebe Cerkve in sveta, verniki počastijo križ, znamenje ljubezni in odrešenja. Monštranca, ogrnjena z belo tančico se prene v »božji grob».

Velika sobota je dan počivanja v grobu,

ki ga verniki radi obiščejo in se ob njem zadržijo v molitvi. To je tudi dan, ko se pri- nesejo k »žegnu» velikonočne jedi: pirhe, meso, kolač in hren.

Obredno in vsebinsko najbogatejše bogoslužje vsega cerkvenega leta je zagotovo **velikonočna vigilija**, obhajanje Jezusovega vstajenja, v noči med soboto in nedeljo. Velikonočna vigilija je uradno *obhajanje Jezusovega vstajenja*, medtem, ko je velikonočna procesija na nedeljo zjutraj *ljudska pobožnost*, ki je znana samo pri nas in v avstrijsko-nemških deželah. Velikonočna procesija, pogosto spremljana z

godbo na pihala, jo po svojem pomenu sproščen zunanji izraz veselja nad zmagošlavnim Jezusovim vstajenjem. Verniki si po procesiji voščijo veselo alelujo in že hite domov, kjer se bo družina zbrala ob velikonočnem žegnu. Sploh so družinski člani tega dne skupaj in doma.

Na **velikonočni ponedeljek** pa se družina navadno odpravi voščiti vesele praznike tudi sorodnikom ali se poda na izlet v naravo, čemur rečemo, da »gremo v Emavs«, v spomin na evangelijski dogodek, ko se je vstali Jezus prikazal dvema učence- ma na poti v Emavs. Slovesno pa je še vse tja do bele nedelje, tedna po veliki noči.

Pripravila: **Angelca Arandjelović**

Ilustracija: Maksim Gaspari v knjigi Nika Kureta »Praznično leto Slovencev« (Družina, Ljubljana, 1998)

In memoriam

S poštovanjem se bomo spominjali člana našega Društva Slovencev »Kredarica« gospe

MARTE PLOH,
rojene julija 1928
umrle februarja 2003.

Hvala ji za prizadevanje pri ustanovitvi in aktivnosti v našem Društvu!

Društvo Slovencev »Kredarica«
Novi Sad

PRAZNOVALI SMO PUST

Na pustni torek je učiteljica dopolnilnega pouka slovenskega jezika gospa Angelca Arandjelović priredila malo veselico za svoje učence. Ob ukusnih tradicionalnih krofih in drugih sladkarijah, črnem vinu in sokovih smo se pogovarjali o običajih Slovencev, ki se praznujejo in predhodijo veliki noči: pust, pepelnica..... Hvala učiteljici za trud in ugodje, ki nam ga je priredila.

Zlatica Radisavljević

RECEPTI SLOVENSKE KUHINJE

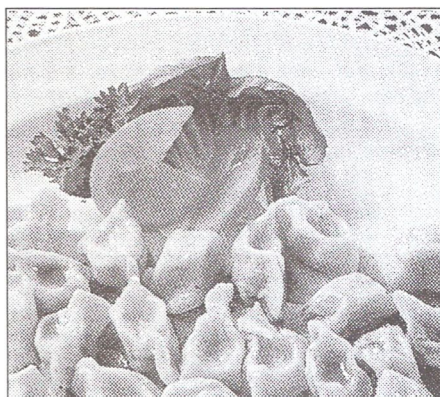
Ž L I N K R O F I

Testo: pol litra moke, 2 jajci, 2 dkg presnega masla, malo soli in toliko hladne vode, da je testo nekoliko mehkejše kot za široke rezance.

Nadev za idrijske žlinkrofe: 1 kg kuhanega pretlačenega krompirja, 6 dkg masti, sol, 2 žlici drobtin, sesekljan zelen petršilj, malo majarona, poper, 2 do 3 jajca, cimet. Na masti prepražiti drobtine in z njimi zabeliti krompir, dodaj petršilj, majaron, poper, sol, jajca in cimet. Dobro premešaj, oblikuj kroglice in jih polagaj na polovico razvaljanega testa 2 cm od roba in cm vsak k sebi. Potem zagrni testo od roba čez kroglice, pritisni okrog vsake, da se testo sprime in s koleščkom odreži ob zapognjenem testu in med nadevom. Vsak zavitek z roko pritisni in s kuhlalničnim pecljem napravi zgoraj in ob straneh vdolbinice, tako dobimo iz zavitka žlinkrof. Kuhaj jih v slanem kropu počasi in pokrito 7 do 10 minut. Kuhane vzemi s penovko iz vode in jih zabeli presnim maslom in drobtinami.

Nadev za »štajerske žlinkrofe»: Pri nas doma smo delali žlinkrofe po božiču in veliki noči, ker nam je od praznikov ostalo

kuhane šunke in kuhane govedine: pol kg prekajene kuhane svinine, pol kg kuhane govedine, nato oboje zmleti. Dodaj 2 do 3 jajca, malo smetane, sesekljanega petršilja,

na masti prepraženo čebulo, poper, 2 žlici drobtin, vegeto. Dobro premešaj, oblikuj kroglice in jih polagaj na razvaljano testo. Ostalo glej zgoraj!

Opozorilo: Nadev za žlinkrofe mora biti pripravljen, preden testo razvaljaš, ker se osušeno tesno ne sprime! **Angelca Arandjelović**

Obvestila - Obvestila

Obveščamo člane Društva Slovencev »Kredarica«, da imamo v našem Klubu (Futoška 12) sledeče redne aktivnosti:

- ob ponedeljkih, sredah in petkih od 15. do 17. ure v Klubu dežurajo sekretar društva Mirjana Skokandić in blagajničarka Majda Tot-Arvai;

- vsake prve srede v mesecu od 10. do 14. ure so konzularni dnevi, ko v Klub pride sekretar Veleposlaništva Slovenije gospod Jožef Dojčman, kateremu se člani Društva lahko obrnejo pri reševanju svojih zahtevkov; medtem pa v Klubu sekretar Društva gospa Mirjana Skokandić opravlja vsa administrativna dela, ki zadevajo člane;

- Pevski zbor »Kredarice« ima probe vsak četrtek od 17. do 19. ure;
- Iz knjižnice Društva si lahko člani izposodijo na branje knjige in to ob dnevih, ko je klub redno odprt.

□□□

9. maja bo redna letna volilna konferenca; predsednik Izvršnega odbora Albert Kužner, je na Zboru, ki je bil 7. marca, pozval vse člane Društva, da sodelujejo v pripravi in predlogih za kandidate pri izbornih funkcijah;

□□□

Začeli so pogovori o mogočem predstavljanju DS »Kredarica« na lokalni televiziji. O podrobnostih bomo naknadno obvestili;

□□□

Predlog je bil, da bi vsi kolektivno obiskali hipermarket »Merkator« v Beogradu. Zainteresirani bodo informacije dobili na začetku aprila v Klubu;

□□□

Mesečna članarina je še vedno 30,- dinarjev, pozabljeni pa jo lahko plačajo ob navedenih delovnih dnevih v Klubu.

Zlatica Radisavljević